

วันนั้น ในเดือนพฤษภาคมซึ่งเจ็ดห้าด้วยสี่เขียวข่ม กลางวันเป็นมนุษย์ กลางคืนเป็นตุ๊กตาแกะ ผู้ที่ยื่นมือช่วยเหลือแก่ผมซึ่งกลับกลายเป็นต้องใช้ชีวิตสองรูปแบบดังที่กล่าวคือ อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมทำสวน อาจารย์ศิขารางิ

อาจารย์บอกวิธีที่จะกลับไปเป็นเหมือนเดิม และกฎที่ควรปฏิบัติตามในขณะนั้นให้แก่ผม

กล่าวคือ การรวบรวมหยาดแห่งดวงดาวเจ็ดหยาดภายในเวลาครึ่งปี การไม่ให้ถูกผู้ใดเห็นขณะทำการเก็บ และ... การไม่ให้ถูกมนุษย์ของโลกนี้รู้ว่าตัวจริงของยูกิจึงคือ ทสึวานุกิ มาซาฮารุ โดยเด็ดขาด

อาจารย์ศิขารางิมีรอยยิ้มแจ่มใสอยู่เสมอ แต่ตอนนั้น อาจารย์พูดเหมือนกับจงใจเสริมด้วยใบหน้าจริงจังซึ่งพบเห็นได้ยาก

ว่า สมมติว่า ถ้าหากตัวจริงของเธอถูกใครรู้เข้า จะกลายเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากเลยนะ

第三話 「いつでもそばにいたのに」

บทที่สาม : "ทั้งที่อยู่เคียงข้างตลอดเวลาแท้ๆ"

เมื่อใกล้เดือนพฤศจิกายน อากาศก็ดูสมกับเป็นฤดูใบไม้ร่วงขึ้นมา

โทนสีของเมืองก็ดูจะกลายเป็นโมโนโทนมากขึ้น ส่วนโรงเรียนเรายังก็ถึงช่วงสอบกลางภาคแล้วเป็นช่วงเวลาเช่นนั้น

แต่กระนั้นก็ตาม ปีนี้ดูท่าจะอบอุ่นพอสมควร ตอนพักเที่ยงจึงยังมีนักเรียนที่ทานอาหารบนดาดฟ้าหรือในสวนระหว่างอาคารอยู่มาก พวกผมก็ยังคงเปิดกล่องเบนโตะบนดาดฟ้าพร้อมหน้ากันทุกคนเหมือนอย่างเคยต่อไป

วันนี้พวกเรา ก็แบ่งกับข้าวของแต่ละคนกัน พลองคุยเรื่องการเก็งข้อสอบ แล้วเคยส์เกะก็พูดขึ้น

"ว่าไป ยูริจิงเรื่องเรียนไม่มีปัญหาเธอ?"

"งั้ม?"

"โรงเรียนของยูริจิงเนี่ย โรงเรียนของเมืองข้างๆ ไซโใหม่ละ ทางนั้นก็น่าจะใกล้สอบแล้วไม่ใช่เหรอ?"

"อึก อ๊ะ เอ... ไม่เป็นไรหรอกคะ"

ยูริรีบกลืนกับข้าวที่เต็มปากลงไป แล้วพยักหน้าหงิกๆ

"เพราะการเรียน การเรียนนะ... เอ่อ จะเรียนไม่เรียน ก็เหมือนกันนะคะ"

"อย่างนั้นใช้ได้ซะที่ไหนล่ะ!"

ด้วยการยิงมุขของฟุคามิจิ ทุกคนจึงหัวเราะฮาๆ

สงบสุขดีแฮะ... ผมมองภาพตรงหน้าอันสุขสงบซึ่งคุ้นเคยเป็นอย่างดีไปแล้ว พลังกักขมนบึงที่ซื้อจากร้านสหกรณ์

แม้ผมจะผิดสัญญาอย่างเห็นแก่ตัว ยูริจังก์ก็ยังคงมาเล่นที่โรงเรียนอยู่อย่างเคย แต่ บางที คงเพราะใส่ใจผมกับอากิฮิเมะละมัง เธอจึงไม่นั่งข้างผมอีกแล้ว วันนี้เธอก็นั่งระหว่างโคอิวากับอามาโมริ ร่วมการพูดคุยอย่างสนุกสนานเช่นเดิม

ถึงผมจะนึกสงสารเห็นใจเธอ แต่อีกทางหนึ่งผมก็โล่งใจด้วย เพราะผมจะไม่ทำให้อากิฮิเมะต้องกังวลใจอย่างเมื่อวันก่อนอีกต่อไปนั่นเอง

ตอนนี้อากิฮิเมะนั่งอยู่ข้างผม พูดตอบเรื่องที่ทุกคนพูดคุยด้วยรอยยิ้มอยู่ เทียบกับเมื่อไม่นานมานี้ ใบหน้านั้นสดใสมากทีเดียว

ความขมขื่นของอากิฮิเมะซึ่งสงสัยว่าความรู้สึกของผมจะเอนเอียงไปหายูรินั้น สำหรับผมซึ่งมองยูริเป็นเหมือนน้องสาวแล้ว ถือเป็นเรื่องที่ไม่อยู่ในความคิดเลย แต่ว่า ผมไม่คิดว่าเป็นเรื่องแปลกที่จะรู้สึกอย่างนั้น เพราะลองๆ นึกดู ก่อนหน้านี้ออสมควร ผมก็สงสัยว่าอากิฮิเมะกับอาจารย์คิซารากิจึงมีความสัมพันธ์อย่างใดกันแน่เหมือนกัน

พอมีความรัก ก็ารู้สึกกังวลขึ้นมา หากยังไม่เข้าใจซึ่งกันและกันดี ก็คงจะคิดไปเลยเกิดอย่างนั้นกระมัง ผมกับอากิฮิเมะเองก็เพิ่งจะเริ่มคบกันไม่นานด้วย...

'ความกังวลที่วุ่นวายนะ ค่อยๆ ลดไปที่ละนิดๆ ก็พอแล้ว เรามีเวลาดังมากมายนี่...'

พยักหน้าคนเดียวเบาๆ แล้วผมก็ม้วนเก็บห่อขนมปังที่ว่างเปล่า

เมื่อตกกลางคืน ผมกลายร่างเป็นยูกิจัง แล้วออกไปยังห้องของอากิฮิเมะอย่างเคย

การรวบรวมหยาดเหลืออีกเพียงหนึ่งหยาด พอคิดว่าการใช้เวลาตอนกลางคืนที่ห้องของอากิฮิเมะแบบนี้ก็ใกล้จะจบลงแล้ว ผมก็รู้สึกเศร้าขึ้นมา

"วันนี้แหวนก็ไม่มีปฏิกิริยาเลยนะ"

ผมส่งเสียงพูดกับอากิฮิเมะซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้ติดหน้าต่าง จ้องมองแหวนอย่างเหม่อลอยอยู่

"อืม นั่นสิเนอะ..."

แต่ดูเหมือนอากิฮิเมะจะใจลอยอย่างประหลาด

"สุโมโมะ เป็นอะไรรีเปล่า?"

"เอ? เปล่าๆ"

"เห็นไม่ค่อยร่าเริงเลยนะ"

ตามปกติ ถ้าไม่มีปฏิกิริยาจากแหวน เธอจะรู้สึกเสียดายกว่านี้ แต่อากิฮิเมะตอนนี้ดูเหมือนจะเผลอคิดถึงใจไปอยู่

"อ๊ะ... จันทะไร อืม.. ก็นิดหน่อยนะ ฉันคิดอยู่นะ"

อาากิฮิเมะลดสายตามองที่แหวน

"นี่ ถ้าฉันเก็บหยาดอีกหยาดหนึ่งได้แล้ว ยูกิจึงก็จะกลับบ้านไปสินะ?" แล้วพูดเช่นนั้น

"อะ อือ"

"ถ้าอย่างนั้น เราก็จะไม่ได้เจอกันอีกแล้วรีเปล่านะ"

เธอพึมพำอย่างเหงาหงอย

...นี่เอง อาากิฮิเมะไม่รู้ว่าตัวจริงของยูกิจึงคือผม เรายืนกัถ้าวรวบรวมหยาดได้ครบเจ็ดหยาดแล้ว คงจะต้องจากกันตลอดไปนับแต่ตอนนั้นสินะ

อาากิฮิเมะลูบหินสีแดงที่ติดอยู่บนแหวนเบาๆ

"...ฉันนะเนะ ตอนเด็กๆ เคยเจอกับจอมเวทล่ะ"

"จอมเวท?"

"อืม ตอนที่ยังเล็กมากๆ เละนะเนะ ฉันไปเที่ยวทะเลหรือแม่น้ำนี่ละ กับคุณพ่อคุณแม่ แล้วฉันก็เกิดจมน้ำไปนะ"

"...อืม"

"ตอนนั้น มีผู้วิเศษมาช่วยฉันไว้ละ"

อาากิฮิเมะเล่าว่าอยู่ๆ ผู้หญิงคนหนึ่งก็ปรากฏตัวออกมาจากไหนไม่รู้ แล้วดึงตัวเธอขึ้นจากน้ำ ด้วยพลังมหัศจรรย์ราวกับเวทมนตร์

พอได้ฟังเช่นนั้น ผมก็คิด อ้อ นี่เอง อีกครั้งหนึ่ง

'นี่เอง เพราะฉัน ตอนที่เรามาห้องนี้ครั้งแรก อาากิฮิเมะก็เลยยอมรับเราอย่างจริงจัง เพราะเคยเจอกับเหตุการณ์มหัศจรรย์เหมือนกับมีเวทมนตร์มาก่อนนี่เอง'

"แต่ว่า คนคนนั้นหน้าตาเป็นยังไง ใส่ชุดอะไรอยู่ ฉันจำไม่ค่อยได้นะ รู้แค่ว่าเป็นผู้หญิงที่เสียงอ่อนโยนมากเท่านั้นเอง เพราะฉัน ถ้ายูกิจึงไม่อยู่ แล้วก็ไม่ได้เจอกันอีกแล้ว ฉันก็กลัวว่าจะลืมยูกิจึงไปแบบนั้นด้วยรีเปล่านะ..."

นั่นคงเป็นความทรงจำที่สำคัญสำหรับอาากิฮิเมะกระมัง แต่ว่า เธอกำลังเจ็บปวดใจ กังวลว่าความทรงจำที่ไกลออกไปจะสูญหายไป... และก็จะเกิดเรื่องเดิมซ้ำอีกครั้งอยู่

"มะ 'ไม่ต้องห่วงหรอก"

ผมยื่นตัวจากบนโต๊ะไปหาอาากิฮิเมะ

"ไม่ต้องห่วง ไม่ว่าเมื่อไรเราก็จะได้เจอกันแน่นอน 'ไม่ลืมหรอก"

"จันเธอ..."

"เอ่อ ผมรู้สึกว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ"

"อืม... ขอบคุณนะ ยูกิจัง"

มือเล็กๆ ของอาากิฮิเมะยื่นเข้ามา แล้วโอบกอดผมไว้แน่น

...ขอโทษนะ อาากิฮิเมะ ผมกระซิบเช่นนั้นเบาๆ ในใจ ถ้าทุกอย่างจบลงแล้ว ถ้าได้กลับเป็นมนุษย์แล้ว ผมจะบอกกับอาากิฮิเมะทั้งหมด ว่าผมคือยูกิจัง ว่าไม่ต้องรู้สึกเหงาหรือกะ

'เพราะฉะนั้น ช่วยรอจนกว่าจะถึงตอนนั้นทีนะ...'

หลังจากนั้น ประมาณสองสัปดาห์ก็ผ่านไป โดยไม่มีหยาตตกลงมา

ทุกๆ วันผ่านไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมตอนกลางวันยังคงไปโรงเรียนในฐานะของทสึวานูกิ มาซาฮารุอย่างเคย พอตกกลางคืนก็หมั่นไปยังห้องของอาากิฮิเมะอย่างต่อเนื่อง ในฐานะของแคะน้อย ยูกิจัง

อ้อ แต่นึกขึ้นได้ มีเหตุการณ์เล็กๆ เกิดขึ้นครั้งหนึ่ง แค่เหตุการณ์เดียวเท่านั้น ถึงมันอาจจะไม่เหมือน "เหตุการณ์" เท่าไรก็เถอะ

เป็นเรื่องเมื่อหลายวันก่อน ผมรายงานความเป็นไปของการเก็บหยาตในช่วงนี้ต่อยูคิ ที่ด้านหลังอาคารเรียนซึ่งปลอดภัย เพราะผมคิดว่าถึงตอนนี้เธอจะแยกตัวออกจากการแข่งขันอยู่ก็เถอะ ยังไงเธอก็คงยังสนใจความเป็นไปต่างๆ อยู่ดี

พอผมเล่าเรื่องที่อาากิฮิเมะเรียนรู้คาถาใหม่ในการแข่งขันเก็บหยาตเมื่อไม่นานนี้นั่นเอง ยูคิก็สะดุ้งอย่างแรง "ทิม โฟลนา เมย์ อย่างนั้นหรือ!"

"เอ๋ มีอะไรเธอ มีอะไรไม่ควรพูดจันเธอ?"

ผมถามเช่นนั้นเพราะเห็นเธอตกใจมาก ยูคิวางมือที่เอว ตอบ "เฮ้อ ไม่รู้อะไรซักอย่างเหมือนเคยเลยนะ!"

"ฟังนะ? คาถานั้นไม่ใช่ของที่ใช้กันได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรอก ต้องเป็นสปีเนียที่สั่งสมประสบการณ์มากกว่านี้ พูดง่ายๆ ก็คือ เป็นคาถาที่ถ้าไม่ใช่สปีเนียระดับสูง จะไม่สามารถควบคุมได้อย่างปกติยิ่งง๊าย เพราะขนาดฉันยังไม่เคยใช้สำเร็จสักครั้งเลย"

คาถาที่ยูคิก็ยังใช้ไม่ได้? พอได้ยินอย่างนั้น ผมก็เข้าใจท่าทางตกใจของเธอได้ที่สุดในที่สุด ดูท่าอาากิฮิเมะจะทำเรื่องสุดยอแด่แล้วสิ คิดๆ ดู การเข้าแทรกแซงเวลาอย่างนี้เนี่ย ไม่มีทางทำได้ง่ายๆ อยู่แล้วนี่นะ

"จันหรือนี้ อาากิฮิเมะซังเติบโตอย่างรวดเร็วมากสินะ ...จันประมาทไม่ได้แล้วละ"

ยูคิเอามือขวาแตะที่คาง ดูเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ สนใจจริงๆ ด้วยสินะ ถึงจะพักการแข่งขันอยู่ แต่ยูคิก็ทุ่มเทเพื่อการแข่งขันอย่างจริงจังจริงๆ มาตลอดนี่นา

"...เอ้อ ยูคิ การแข่งขันประชันกันเนี่ย เป็นสิ่งที่สำคัญมากใช่มั้ย?"

"อะไรกัน? ถามเอาป่านี่ ใช้อยู่แล้วละ การแข่งขันประชันระหว่างโรงเรียนนะ เรียกได้ว่าเป็นความใฝ่ฝันทั้งหมดของผู้มุ่งหมายจะเป็นสปีเนียได้เลย สำหรับเด็กคนนั้น... พรึ่มา พลั้มที่แท้จริงก็คงเหมือนกัน"

"นั่นสินะ ...ถ้าสมมติว่าอาากิฮิเมะเกิดชนะขึ้นมา จะเป็นยังไงกันนะ"

เสียงของผมหกลายเป็นเสียงที่หุดหุดมาก

ตามข้อตกลง ฝ่ายที่เก็บหยาตได้สามหยาตก่อน จะได้สู้กับอัศวารัสอีกครั้ง ทั้งยูริ ทั้งอาากิฮิเมะ ต่างก็เหลืออีกคนละหนึ่งหยาต เป็นสถานการณ์ที่ต่างฝ่ายต่างยอมกันไม่ได้แล้ว

อาากิฮิเมะนั้นไม่ได้ยึดติดตัวเองกับการแข่งขัน เธอเพียงแค่พยายามเพื่อแคะน่อยยูกิจึงเท่านั้น แต่ว่า ยูรินไม่ใช่ เธอรักษาอาการป่วยอย่างเต็มกำลัง และมายังโลกนี้เพียงเพื่อรวมการแข่งขันประชันกันเท่านั้น ทั้งที่ทำได้ขนาดนั้น ถ้าเกิดไม่ได้สู้กับอัศวารัสทั้งๆ อย่างนี้ละก็... เธอจะหุดหุดใจขนาดไหนกันนะ

ยูคิจะเข้าใจว่าผมอยากพูดอะไร เธอเย็นคิ้วลงเล็กน้อย แต่กลับพูดอย่างชัดเจน

"จะว่ายังไงก็เถอะ พรึมา พลั่มคนนั้นคงไม่ต้องการให้อากิฮิเมะช้งออมมือหรอคะ"

"...อืม"

ใช่ ยูรินไม่ต้องการอย่างนั้นอย่างแน่นอน ผมถอนหายใจออกมา

"จะยังงัยก็ตาม เราก็ทำได้แค่เฝ้ามองอย่างเดียวสินะ"

"ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อยนี่?"

"เอ?"

พอเหลือบตามองขึ้นเพราะคำพูดที่ผิดคาด ก็เห็นยูคิมองผมด้วยสีหน้าที่ไม่บอกอารมณ์อย่างเคยอยู่

"คิดว่าคุณคงรู้อยู่แล้ว สปีเนียร์จะได้รับผลกระทบจากพลังใจเป็นอย่างมากนะ การเติบโตอย่างรวดเร็วของอาากิฮิเมะช้งนะ เพราะมีคุณอยู่ไม่ใช่รึ?"

"เรื่องนั้น..."

(...ฮารุคุมอบความกล้าให้ฉันยังงัยละ!)

เสียงของอาากิฮิเมะหวนดังขึ้นที่ใบหู คำพูดที่พูดอย่างตั้งใจ ตอนไล่ตามหยาตคู่แฝดที่บ่อน้ำใหญ่

ตอนนั้น ผมถูกสถานการณ์ตรงหน้าดึงความสนใจไปเลยไม่ได้คิดอะไรลึกซึ้ง... จะเป็นอย่างนั้นจริงหรือ ผมสามารถให้พลังแก่อาากิฮิเมะได้งั้นหรือ?

"เฝ้ามองเธอไปเถอะ แค่ออยให้กำลังใจอยู่ข้างๆ ยามลำบาก ก็เกิดสิ่งที่ต่างไปสิ้นเชิงแน่นอน ถึงจะไม่สามารถบอกว่าตัวจริงของแคะนั้นคือตัวเองก็เถอะ แต่การเป็นกำลังใจให้นะทำได้ใช่ไหมละ"

เป็นกำลังใจ คำพูดนั้นซึมซาบเข้าไปในกายผมอย่างไร้สิ่งใดขวาง และอย่างอบอุ่นผิดคาด จึนี้เอง... บางทีบทบาทของผู้ติดตามอาจมีเรื่องนั้นด้วยก็ได้สินะ

"ยูคิ พูดได้ดีเลยนี่นา ขอขอบคุณนะ"

"หา! ปละ เปล่าสักหน่อย ฉันแค่ลำบากใจถ้าอาากิฮิเมะช้งไม่แสดงฝีมือที่เหนือยิ่งกว่าความสามารถของเธอออกมาต่างหากละ"

ทั้งที่ผมขอบคุณอย่างจริงใจ แต่ไม่รู้ทำไม ยูคิถึงหน้าแดงโกรธขึ้นมา

---เป็นกำลังใจ จันเธอ

ถ้าการที่ผมอยู่ข้างๆ มีผลเกี่ยวข้องกับพลังของอาากิฮิเมะล่ะก็ ผมก็จะทำเช่นนั้นเท่าที่ทำได้ ถึงจะยังบอกว่ายูกิจังคือตัวผมเองไม่ได้ก็เถอะ... แต่แม้แค่เล็กน้อย ผมก็อยากเป็นกำลังใจให้อากิฮิเมะ

ครุ่นคิดเช่นนั้นอีกครั้งหนึ่ง พลังผมก็เงยหน้ามองท้องฟ้าฤดูใบไม้ร่วงที่สดใสแสงอ่อนโยนลงมา

ขณะที่ทำนั่นทำนี่อยู่ ไม่นานนัก คืนวันมืดก็มาถึง

"กลางคืนหนาวขึ้นมามากแล้วแฮะ"

ผมมองไปนอกหน้าต่าง จากห้องหอพักของตัวเอง

คืนนี้หนาวแบบสะกิดผิว บนท้องฟ้ามีดวงดาวดวงจิ๋วกระจัดกระจาย และส่องประกายโดยไร้สรรพเสียงอยู่

"อาากิฮิเมะ ตอนนี้จะทำอะไรอยู่นะ"

ผมกังวลเรื่องนั้นโดยไม่รู้สาเหตุ

วันนี้เป็นวันที่ผมอยู่ในร่างมนุษย์ได้ทั้งวัน ถึงจะตกกลางคืนแล้วแต่ผมก็ไปห้องอาากิฮิเมะไม่ได้ ตอนอยู่ในร่างยูกิจังผมก็บอกอาากิฮิเมะไว้ด้วยแล้ว เพราะฉะนั้น คืนนี้ผมจึงตั้งใจจะพักผ่อนสบายๆ อยู่ที่ห้องตัวเองสักครั้งหนึ่งในรอบนานๆ ครั้ง ทว่า...

เพราะอะไรกันนะ ผมถึงได้รู้สึกถึงความไม่สงบใจอย่างรุนแรง

รู้สึกว่าอาากิฮิเมะจะบอกว่าวันนี้จะไปดูการฝึกซ้อมนาทิดะของยาเอโนะอะไรประมาณนี้ แล้วตอนนี้จะกลับถึงบ้านแล้วยังนะ? ผมคิดพลางเคาะนิ้วอย่างรุ่มร่ามกับชอบหน้าต่าง

ยังงี้ก็สงบใจไม่ลง ถึงจะคิดงั้นก็เถอะ จะไปเช็กดูทั้งที่ไม่มีธุระก็ไม่ได้ด้วย... อ้อ จริงสิ

ผมนึกขึ้นได้โดยไม่ตั้งใจ ลองส่งเมลดูดีไหมนะ?

ผมว่านั่นเป็นไอเดียที่ดีมาก ถึงจะอายุๆ นิดหน่อยที่จะพิมพ์ไปว่า ตอนนี้ทำไรอยู่? แต่ถ้ากังวลขนาดนี้ อยู่ต่อไป คืนนี้ทำจะหลับไม่ลงแน่ ...ฮืม เอาอย่างนั้นละกัน

ผมยื่นมือไปหามือถือบนโต๊ะทันที เงยหน้ามองท้องฟ้าอีกครั้งอย่างไม่มีจุดหมาย แล้วก็ต้องสะดุ้งตกใจเสียตอนนั้นเอง เพราะผมเห็นแสงเล็กๆ พุ่งพุ่งตัดผ่านจากทางขวาไปทางซ้ายที่ฝั่งฟ้าไกลออกไปนั่นเอง

"ดาวตก? ไม่สิ นั่นมัน...!"

ผมชะโงกตัวออกไปนอกหน้าต่างโดยไม่รู้ตัว มันเคลื่อนที่ช้ากว่าดาวตก และเปล่งแสงที่พิสดารออกมาไม่ผิดแน่ นั่นคือหายนะแห่งดวงดาว...!

'ฮึ้ย ทำไมต้องเป็นตอนนี้นี่ด้วย!'

ผมตรวจทิศทางที่หายนะมุ่งไปอย่างอัตโนมัติ แล้วโยนมือถือไปบนโต๊ะ และหยิบเบรชปีทีวางอยู่ใกล้ๆ

ขึ้นมาแทน

วันไหนไม่ตก มาดกเอาวันคืนเดือนมืดเนี่ยนะ ความไม่สงบใจคือเรื่องนี้อย่างนั้นหรือ? ผมตั้งท่าจะออกจากบ้าน แต่แล้วก็ล้งเล้งขึ้นมาในทันใดนั่นเอง ในร่างมนุษย์นี้ ถึงจะออกไป ผมก็ทำอะไรไม่ได้เลย ไม่ใช่ไร้ใจ

ตราบที่ไม่อาจเผยตัวจริงได้ ผมก็ทำได้แค่อู้อยู่ที่นั่นเฉยๆ เท่านั้นเองจริงๆ ถึงจะวิ่งไปหา แต่ถ้าทำได้ แค่นั้น ก็ได้แต่กลายเป็นตัวเกะกะของอาากิฮิเมะเท่านั้นเองไม่ใช่ไร้ใจ?

ทว่า ความล้งเล้งนั้นเกิดขึ้นเพียงพริบตาเดียว

'---ไม่ ถึงจะทำอะไรไม่ได้เลยก็เถอะ เราก็อยากอยู่ข้างๆ เราอยากทำอย่างนั้น'

แค่การได้อยู่ข้างๆ ก็กลายเป็นพลัง ยุคิบอกว่อย่างนั้นไม่ใช่ไร้ใจ ถ้ามีความเป็นไปได้ที่จะให้กำลังใจได้ แม้เพียงเล็กน้อย เราก็คงมัวอ้อยอิ่งอยู่ที่นี่ไม่ได้แล้วละ

"ดีละ!"

ผมกอดเรชิปี แล้วกุมลูกบิดประตูอย่างแน่น

...ทว่า ตอนที่ตั้งท่าจะวิ่งออกจากห้องพักนั้น ผมก็ถูกทำให้นึกถึงเรื่องสำคัญที่หลงลืมไป

"แยละ ไม่มีแหวนอย่างนี้ ก็ไม่รู้จุดหมายที่หยาดตกสิ..."

ขาผมก้าวไปพลงหมนตัวกลับด้านโดยไม่ตั้งใจ

"ตะ เตี้ยวสิ"

ผมนึกถึงรอยทางฟ่งของแสงที่ถูกวาดไปบนท้องฟ้าอย่างสุดความสามารถ มองจากหอ เอ่อ... รู้สึกจะเห็นว่ามีน้ำพุ่งไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนืออะ? แล้วก็ หยาดจะถูกดึงดูดโดยที่ที่มีน้ำอยู่ ฉะนั้น ถ้าพุ่งถึงที่ที่มีน้ำอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือก็... โรงเรียนอีกแล้วหรือ? อา แต่ว่า มันไม่ได้จำกัดเฉพาะแหล่งน้ำขนาดใหญ่ ถ้าจำไม่ผิด มีตกไปในอาคารด้วยนี่!

"เว้ย ข่างมันเถอะ!"

รู้ทิศทางคร่าวๆ แล้ว ยังไงก็ลองไปตามทางที่แสงฟ่งไปละกัน ที่ที่หยาดตกลงมามันน่าจะเป็นแสงแน่ๆ ถ้าไม่อยู่ในอาคารละก็ เราอาจจะเจอมันก็ได้

พอตัดสินใจได้ดังนั้น ผมก็รีบร่อนวิ่งออกจากที่พัก

คิดๆ ดู มันคงเป็นวิธีหาที่ลำบากมากทีเดียว แต่โดยผลลัพธ์แล้ว ถือเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง

เพราะตอนที่มาถึงด้านหน้าโรงเรียน ผมก็เจอกับอาากิฮิเมะและยาเอโนะในชุดสำนักฝึกโดยบังเอิญนั่นเอง

"ทสึวานุกิ...!?"

ยาเอโนะที่สังเกตเห็นผมก่อนหยุดยืนด้วยสีหน้าประหลาดใจ ส่วนอาากิฮิเมะนั้นสวมชุดสำหรับเก็บหยาดชุดเดิม วิ่งตามมาติดๆ ข้างหลัง

"ฮารุคุง? ทะ ทำไมถึงมาที่นี่เหรอ?"

ใบหน้าของอาากิฮิเมะตกใจเป็นอย่างมาก

"เอ๋ อ่า... คือ เราลืมของไว้ที่โรงเรียนนิดหน่อยนะ"

ผมกลับเกลื่อนเฉพาหน้า พลังเหลือบมองอีกฝั่งของประตูโรงเรียน ที่อาากิฮิเมะอยู่ที่นี่ ก็หมายความว่าหายาดตกมาในโรงเรียนอีกแล้วจ้ะ

"นะ นาโกะจัง"

"ฮืม"

พออาากิฮิเมะพูดอย่างดูลำบากใจ ยาเอโนะก็พยักหน้าเหมือนเข้าใจ เธอออกมาข้างหน้า แล้วจับแขนผม

"ยาเอโนะ?"

"มาทางนี้หน่อย"

"เอ๋? แต่ว่า เรา..."

"ฮืม มีธุระที่โรงเรียนสินะ แต่ว่า ขอโทษด้วย แค่ว่าก็พอ ช่วยรออยู่ข้างนอกหน่อยได้ไหม ไม่ต้องถามอะไรนะ"

เธอพูดด้วยใบหน้าจริงจัง แล้วดึงจุดแขนผมไป

นี่เอง เธอกำลังพยายามพาผมไปไกลๆ ให้อาากิฮิเมะนี่เอง เพราะถ้าผมอยู่ในโรงเรียนล่ะก็ อาากิฮิเมะจะไม่สามารถขยับตัวตามใจได้ แย่ละสิ... ถ้าเป็นแบบนี้ ท่าจะเฝ้ามองอยู่ใกล้ๆ ไม่ได้แล้วสิ

"ตัวคนเดียวจะไหวไหมนะ? อาากิฮิเมะ..."

โดยไม่สามารถทำอะไรได้ ผมก็โดนยาเอโนะดึงลากตัวไปทั้งอย่างนั้นเอง

พอนาโกะจังดึงตัวฮารุคุงหายไปอีกฝั่งของมุมตึกแล้ว ฉันก็โล่งอกถอนหายใจ ตกใจหมดเลย ไม่คิดเลยว่าฮารุคุงจะมาอยู่ที่นี่ได้แบบนี้

ขอโทษนะ ฮารุคุง แต่นี่เป็นเรื่องที่ต้องปิดไว้เป็นความลับนะ...

"ตอนนี้ ยังไงก็ต้องหาหายาดแห่งดวงดาวก่อนล่ะ"

พิมพ์แล้วฉันก็รายคาตาที่เคยใช้ที่ห้องฟ้าจำลอง และเดินทะลัวร์สูงไป

โรงเรียนตอนกลางคืนนั้นเงียบสงัด ถึงจะมีไฟกลางคืนอยู่เป็นจุดๆ แต่ทั้งต้นไม้ ทั้งอาคารต่างก็กลายเป็นเงามืดๆ ไปหมด เหมือนกับว่าจะโน้มเข้ามาหาได้ทุกเมื่อยิ่งงใจอย่างนั้น

'ทะ ทำไงดี นากะจัง...'

ฉันอดทนเต็มที่ต่อการที่ชาสันจนแทบจะยอตัวตกลง เพราะว่า ถ้ามานั่งหัดตัวเอาตอนนี้ คงจะไม่มีทางยืนขึ้นได้แน่ๆ

ตอนที่เข้ามาในโรงเรียนตอนกลางคืนครั้งก่อน ฉันไม่ได้กลัวถึงขนาดนี้ เพราะตอนนั้นมียูกิจึงอยู่หยาดแห่งดวงดาวมาดกเอาตอนกลางคืนที่ฉันอยู่คนเดียวเนี่ย ช่างเป็นจังหวะที่แยอะไรขนาดนี้นะ

'...แต่ว่า จะคร่ำครวญกับความเลวร้ายของโชคชะตาไปก็ไม่ได้อะไรหรอก'

ฉันปิดตาแน่นๆ หนึ่งครั้ง แล้วบังคับขาที่สั่นอยู่ให้ขยับ ถ้าเก็บหยาดคราวนี้ได้ ก็จะได้ครบเจ็ดหยาดแล้ว ไม่ใช่เวลามากกลัวหรอกนะ ถึงแม้แค่ฉันคนเดียว ก็ต้องพยายามให้เต็มที่...!

"ยะ หยาด ตกมาที่ไหนกันนะ? แสงชี้มาที่โรงเรียนนี่นา"

สั่นพลงมอรอบๆ แต่ฉันก็ไม่พบสิ่งที่ดึงดูดสายตาในบริเวณรอบๆ เลย เส้นแสงที่เปล่งออกมาจากแหวนดับไป เหมือนจะบอกว่าหยาดตกลงมาเรียบร้อยแล้ว

'ตะ ต้องเดินหาในโรงเรียนคนเดียวอย่างนี้จั้นหรือ...?'

ตอนที่แทบจะร้องไห้ออกมานั่นเอง ฉันก็เห็นแสงรางๆ ขยับไปมาทางด้านดาตฟ้าที่ฉันเงยมองโดยไม่มีจุดหมายอะไร

"เอ?"

แสงดับไปในทันที แต่ว่า...

"ฮะ อีกแล้ว! ทะ ทำไม ที่หยาดฟ้า?"

ท้องฟ้าสว่างขึ้นพริบ แล้วก็ดับในพริบตา เป็นอย่างนี้ซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายต่อหลายครั้ง

นั่นคงเป็นหยาดแห่งดวงดาวสินะ? แต่ทำไมถึงไปอยู่ที่ดาตฟ้าล่ะ? ที่แบบนั้นจะมีน้ำ...

"ฮะ จริงด้วย!"

ฉันเกิดปี้งขึ้นมา จึงทุบมือโดยลืมนกระทั่งความกลัวไป ถ้าพูดถึงน้ำที่อยู่ที่ดาตฟ้าล่ะก็ มีแต่ไอนั่นเท่านั้นนี่นา!

"ดีละ ต้องไปยืนยันให้แน่ดู ...อรา ดีอุม เมย์!"

พอรำคาณาที่เพิ่งเรียนรู้ได้เมื่อไม่นานมานี้ แผ่นหลังฉันก็อบอุ่นขึ้นอย่างช้าๆ พอชำเลื่องมองว่าปีกโปรงใสซึ่งสองประกายอ่อนๆ งอกออกมาแล้ว ฉันก็กระโดดขึ้นอย่างสุดแรง ร่างกายฉันบินสู่ดาตฟ้าอย่างง่ายดายประหนึ่งใบไม้ที่ถูกสายลมพัดพา... และก็บินไปจนกระทั่งถึงบนท้องฟ้าในคราวเดียว

"ว่าแล้วเชียว... ตรงนั่นเอง!"

ใต้เท้าฉันมีภาพของอาคารเรียนทั้งหมดแผ่กว้างอยู่ และก็ม็วัดถูทรงกระบอกขนาดใหญ่ที่ถูกติดตั้งไว้บนดาตฟ้าอาคารหนึ่ง กำลังเปล่งแสงอย่างเลือนรางอยู่ มันคือแท็งก์น้ำนั่นเอง

"ว่าแล้วเชียว มันถูกน้ำในแท็งก์ดึงดูดตกลงมานี่เอง แต่ไม่เห็นหยาดเลย... คงเข้าไปในแท็งก์แล้วละมัง? ...ฮะ"

วินาทีที่ฉันพุดพิมพ่าจบ ก่อนแสงเล็กๆ ก็กระโดดปุมมาจากในแท็งก์ มันพุ่งไปยังปลายดาตฟ้า วาด

โค้งเล็กๆ ในอดีตใจเดียว แล้วก็บินเข้าไปในแท่งอีกครั้งหนึ่ง

ยูริซึ่งเคยบอกฉันว่าหยาตแห่งดวงดาวแต่ละหยาตมีลักษณะเฉพาะตัว และมีวิธีเคลื่อนที่ที่หลากหลาย ทำจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ ดูเหมือนว่าหยาตวันนี้จะบินไปมาโดยมีแท่งน้ำเป็นศูนย์กลางนะ

"สุโมโมะซัง!"

พอเงยหน้ามองอย่างตกใจเพราะเสียงที่ตั้งจากข้างบนศีรษะ ฉันก็เห็นยูริจิ้งซึ่งชี้คทาอยู่ กำลังลอยอยู่โดยมีท่อนฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาราเป็นพื้นหลัง บนไหล่เธอนั้น มีแมวดำเกาะอยู่เหมือนเคย

"หยาตอยู่ที่นั่นสินะคะ"

ยูริจิ้งพูดด้วยเสียงประหม่า

"อืม"

ฉันก็จับคทาให้แน่นอีกครั้ง

"นี่เป็นหยาตสุดท้ายค่ะ ...ฉันจะไม่แพ้แน่ค่ะ!"

ดวงตาอันเก็บงำการเตรียมใจพร้อมแล้วไว้ มองทะลุตรงมาทางฉัน พอได้มองสายตาที่จ้องจ้องนั้นแล้ว ฉันก็เกิดสั่นเลวขึ้นแวบหนึ่ง ถ้าหากฉันชนะขึ้นมา ยูริจิ้งจะต้องกลับฟิคุราเล่าไปโดยไม่ได้ร่วมการแข่งขัน ประชันกันเลยรีเปล่านะ

"สุโมโมะซัง อย่าคิดเรื่องไม่จำเป็นค่ะ"

"ยูริจิ้ง"

"ฉันอยากยื่นเผชิญหน้ากับพริมา อัศวารุสอย่างสง่างาม ในฐานะของพริมา พลัมซึ่งมีพลังมากที่สุดเพียงหนึ่งเดียวค่ะ เพราะฉะนั้น ไม่จำเป็นต้องเกรงใจค่ะ ขอแข่งขันอย่างจริงจัง... ด้วยพลังทั้งหมดค่ะ"

"...อืม!"

ด้วยคำพูดนั้น ความลังเลของฉันจึงสลายไป เข้าใจแล้วละ ยูริจิ้ง ฉันจะคิดถึงแต่เรื่องเดียวละนะ คิดแค่ว่าจะส่งยูริจิ้งที่หลงทางน่าสงสารกลับบ้านให้ได้... เรื่องนั้นเท่านั้น

"ไปกันเถอะค่ะ!!"

โดยมีเสียงยูริจิ้งเป็นสัญญาณ พวกเราก็พุ่งไปยังหยาตแห่งดวงดาวหยาตสุดท้ายที่ต่างก็ไม่อาจยกให้กันได้ ด้วยความเร็วดุจลูกกระสุนปืน

ฉันกับยูริจิ้งมุ่งเป้าไปยังจุดแสงเล็กๆ นั้น ด้วยความเร็วทั้งหมดที่มี

หยาตแห่งดวงดาวเคลื่อนที่วนไปมาดังจะวาดเลขแปดบนอากาศ โดยมีแท่งน้ำเป็นแกนกลาง ในไม่ทันไร แท่งน้ำก็ใกล้เข้ามา แต่ว่า เรื่องความเร็วในการบินนั้น ดูเหมือนฉันจะเป็นฝ่ายเร็วกว่ายูริจิ้งเล็กน้อย

'ถ้าอย่างนี้ ฉันจะเก็บได้เร็วกว่ายูริจิ้ง...!'

"ดีละ พรุ... อ๊ะ"

ทว่า ตอนที่ฉันกำลังจะร้ายคาถาแห่งการแยกจาก หยาดก็เลี้ยวหักมุมอย่างฉับพลัน แล้วบินตรงขึ้นข้างบนไป หวอ ทำใจดี คราวนี้ยูริจึงอยู่ใกล้กว่าแล้ว!

"หยาดสุดท้าย ขอรับไปละค่ะ"

ยูริจึงจับปลายคทาหันไปยังหยาดโดยที่ยังคงชี้มันอยู่ ทันใดนั้น หยาดก็เปลี่ยนทางบินอีกครั้ง คราวนี้มันบินออกจากดาดฟ้าไปเสียแล้ว

"วะ หวอ! รอเดี๋ยวลี"

ฉันรีบไล่ตามไป หยาดตกลงเบื้องล่างตามแนวกำแพงอย่างรวดเร็ว และพุ่งไปทางสนามโรงเรียน

ที่สนามโรงเรียนอันไร้ผู้คน แนนอนว่าย่อมไม่มีน้ำอยู่ แต่หยาดก็ยังคงวาดเส้นแสงบินตรงไปทางรั้วโรงเรียนซึ่งแบ่งกันระหว่างตัวโรงเรียนกับภายนอกไว้ต่อไป

ทำยังใจดี ถ้ามันบินไปไกลๆ อย่างนี้ต่อไปละก็ คงคลาดสายตาแน่...!

"ไม่ต้องกังวลค่ะ! ...อควา ดู พูริน่า!"

ฉันได้ยินยูริจกร้อง รวากับจะตอบต่อเสียงในใจ วินาทีนั้น รอบๆ ตัวก็มีเสียงซ่าดังขึ้น แล้วหยदन้ำปริมาณมหาศาลก็ตกลงมา

หยदन้ำที่มีขนาดหลากหลาย ตกกระจายเต็มทั่วสนามโรงเรียน มีที่ตกลงยังพื้นบ้างก็จริง แต่แทบทั้งหมดนั้นหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ และลอยอยู่อย่างนุ่มนวล

หยาดแห่งดวงดาวที่บินออกมาจากโรงเรียน ถูกเหล่าหยदन้ำดึงดูด จึงย้อนกลับมาในสนามโรงเรียน

"ยูริจิง สดุดเลย...!"

ฉันเปลอสงเสียงอุทานขึ้นชมโดยไม่รู้ตัว แล้วยูริจิงก็ยิ้มให้ แต่ว่า รอยยิ้มนั้นก็กลับเปลี่ยนเป็นใบหน้าจริงจังแทนในทันที

"ตั้งแต่ตอนนี้ละค่ะ จะลุยรวดเดียวจบเลยนะค่ะ!"

"ฮืม!"

ฉันกับยูริจิงลงสู่พื้นแทบจะพร้อมกัน จากนั้นก็วิ่งไปยังเม็ดแสงซึ่งวนวาดทั้งรอยแสงอันซับซ้อนไว้โดยไม่รอช้า ดูเหมือนมันจะรวดเร็วยิ่งกว่าตอนที่อยู่บนดาดฟ้าเสียอีก แต่ว่า หากจับจังหวะได้ละก็... ดีละ

...ตอนนี้ละ!

"พรุ ลาดี!"

พริบตาเดียวกันที่คาถาถูกร้ายออกมา พวกเราสะบัดคทาอย่างเต็มแรงไปยังหยาดที่บินเข้ามาระหว่างกลางของจุดที่เราสองคนยืนอยู่อย่างพอดีพอดี

ทันใดนั้น เส้นแสงหนาก็วิ่งเข้าบีบตัวหยาด ดังว่าจะเชื่อมคทาสองคทาเข้าหากัน แรงสั่นสะเทือนก็กึกก้องอันรุนแรงถาโถมเข้าสู่คทา นี่มัน... พลังสองพลังที่ยึดจับหยาดแห่งดวงดาวที่ปะทะกันซึ่งหนากำลังดึงดูดกันอย่างรุนแรงอยู่...!

'ระ แรงต่อต้านสุดๆ เลย... แต่ 'ไม่ยอมแพ้หรอก!'

ฉันใส่แรงลงที่สองมืออย่างสุดชีวิต เพราะถ้าฉันยอมแพ้เสียตรงนี้ละก็ ฉันจะไม่มีหน้าไปพบยูกิจังแน่
ยูกิจังอยู่เคียงข้างฉันมาตลอด เพื่อยูกิจังผู้อ่อนโยน ยิ่งไงฉันก็จะเก็บหยาดหยาดสุดท้ายมาให้ได้!

ฉันคิดว่าพลังที่ถูกปลดปล่อยมาจากคทานั้นเสมอกันอยู่พักหนึ่ง แต่ว่า ไม่นาน หยาดแห่งดวงดาวก็
เริ่มถูกดึงมาทางฉันทีละน้อยๆ

"อุ... อือ--!"

ที่ฝั่งตรงข้ามซึ่งประกบหยาดอยู่ ฉันเห็นยูริจังกำลังพยายามกางขายืดเหนี่ยวรั้งตัวอย่างเอาเป็น
เอาตายอยู่ ฉันรู้สึกเหมือนจะลั้งเลไปแวบหนึ่งเมื่อเห็นใบหน้าท่ดูทรมาน แต่ว่า...

'ไม่ได้ ตัดสินใจว่าจะสู้ด้วยพลังทั้งหมดแล้วนี่นา ต้องพยายามจนถึงที่สุด!'

ฉันใส่แรงลงที่มือซึ่งจับคทาแน่นอยู่อีกครั้ง

"สุ สุโมโมะซัง ขะ แข็งแกร่งจังคะ..."

ยูริจังหอบหายใจท่าทางทรมาน ขณะที่โดนดึงมาทีละนิดๆ

"ตะ แต่ว่า... ฉันไม่แพ้หรอกคะ ...ใคร! จะใช้รูปแบบสุดท้ายละนะ!"

"ตอนนี้!? ไม่ไหวหรอกค่ะ!"

คุณแมวดำที่อยู่บนบาร้องตอบอย่างตกใจต่อคำพูดของยูริจิง เอ๊ะ ะไรนะ? ยูริจิงกำลังจะทำอะไรเหรอ?

"พลังของยูริในตอนนี้อย่างนั้นได้ค่ะ! ที่สำคัญ รูปแบบสุดท้ายของเรเดิลนั้น ยังไม่เคยทำสำเร็จเลยสักครั้งไม่ใช่หรือ!"

ราวกับจะสลัดเสียงของคุณแม่วที่อาจเรียกได้ว่ากำลังพยายามอย่างน่าสงสาร ยูริจิงส่ายหน้าอย่างแรง ผมที่ยาวสลวยพัดสะบัดปรกหน้าเธอ

"ก็ถ้าไม่ทำอย่างนั้นตอนนี้ก็จะแพ้เอาสิ! จะแพ้อะไรรึ! แบบนั้นไม่เอาด้วยหรอก! ฉันต้องชนะ! ชนะแล้วก็ชนะพริมา อัสฟาร์สด้วย แล้วก็จะได้เป็นสปีเนียร์พิเศษสุด เหมือนอย่างพี่สาวไงล่ะ!"

และยูริจิงก็จ้องเขม็งมองหยาดแห่งดวงดาวผ่านคทาที่กุมแน่น แล้วร้องด้วยเสียงอันดังก้อง

"โครเซ เดล ซุด กราเดีย เมย์!!"

วินาทีนั้น คทาของยูริจิงก็ถูกแสงสว่างห่อหุ้ม และก็ดูเหมือนว่ารูปทรงมันจะบิดเบี้ยวไป

'เอะ เอ!?' ตั้งใจจะทำอะไรกันนะ?'

ฉันกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว ทันใดนั้น

"อ้ายยยยยยยยย!!"

พร้อมกับเสียงกรีดร้อง ฉันเห็นร่างกายอันพอมบางของยูริจิ้งปลิวไปเหมือนกับใบไม้ปลิว

"ยูริจิ้ง!?"

สิ่งที่ยูริจิ้งตั้งใจจะทำนั้น คงจะสำเร็จไปกึ่งหนึ่ง แต่ว่า อย่างที่คุณแมวคำพูด ยูริจิ้งไม่สามารถควบคุมพลังของคทาไว้ได้ทั้งหมด

พริบตานี้ แรงยุตติงที่คทาก็หายวับไป ฉันกระเด็นล้มลงกับกระแทกพื้น แกร้ง คทาหลุดจากมือ และหยาดแห่งดวงดาวก็บินฉิวผ่านด้านข้างด้วยความเร็วมหาศาลหายไปไหนสักแห่ง แต่ว่า ตอนนี้ไม่ใช่เวลาไล่ตามมันแล้ว

"อะ อะไรกันนะ...!"

ทรายเม็ดละเอียดพัดส่งเสียงวู้ว โดนทั่วทั้งกาย ฉันมองสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าอย่างงงงัน

ที่กลางสวนโรงเรียน มีพายุหมุนขนาดใหญ่ก่อตัวขึ้นมาอยู่

ทรายที่อยู่รอบๆ ถูกพัดดึงเข้าไป ก่อให้เกิดเสียงเสียดหู วังวนสีเทาที่ก่อขึ้นด้วยสายลม กำลังลอยสูงขึ้นสู่ท้องฟ้าอยู่ ยิ่งกว่านั้น ฉันไม่เห็นร่างของยูริจิ้งอยู่ที่ไหนเลย...

'ไม่จริงนะ... ยูริจิ้งถูกกลืนเข้าไปในนั้นอย่างนั้นหรือ!'

ตัวฉันสั่นกึกๆ จากแรงปะทะ

"ยูริจี้... ทะ ทำไงดี!"

ถ้าอยู่ตรงกลางของอะไรอย่างนั้นล่ะก็ ไม่ปลอดภัยดีแน่ ยูริจิ้ง ตอนนี้เป็นยังไงแล้วนะ? ฉันกลัว กลัวเสียจนแทบจะร้องไห้ออกมา

'...ไม่ได้ๆ จะมานั่งหัวทออยู่ที่นี่อย่างนี้ไม่ได้!'

ฉันหยิบคทาขึ้นมา แล้วยืนขึ้นอย่างโซเซ

ต้องหาทางช่วยให้ได้ เพราะตอนนี้ คนที่อยู่ที่นี่มีแต่ฉันคนเดียวนี่นา ถ้าไม่ช่วยล่ะก็ ยูริจิ้งจะ...! แต่ แต่ว่า ยังไงล่ะ?

ฉันดึงคทาเข้าหาอกเหมือนเป็นที่พึ่ง แล้วครุ่นคิดอย่างสุดชีวิต นี่น่าจะเป็นพายุหมุนที่เกิดจากเวทมนตร์ เพราะฉะนั้น คงต้องหยุดด้วยเวทมนตร์แน่ๆ แต่ว่า เวทที่สามารถหยุดพายุหมุนได้เนี่ย...

"จะ จริงสิ เวทหยุดเวลาที่ใช้เมื่อครั้งก่อน!"

ถ้าใช้เวทนั้นล่ะก็ อาจจะช่วยยูริจิ้งออกมาจากข้างในนั้นได้ก็ได้ ถึงแม้จะไม่ว่าจะสำเร็จรีเปลาาก็เถอะ... ต้องลองดูอย่างเดียวนะ!

ฉันกางขายืดตัวอย่างเต็มที่เพื่อไม่ให้ถูกดึงเข้าไปในวังวนพายุ แล้วก็จับคทาที่กำไว้ในมืออันสั่นเทา
หันไปทางพายุทรายที่ม้วนติขึ้นหืดหิว

"อะไรนะนั่น!?"

ผมซึ่งถูกยาเอโนะดึงตัวไว้ เผลอร้องออกไปต่อสิ่งที่เห็นที่ฝั่งตรงข้ามรั้ว

นั่นมันอะไรกันนะ พายุหมุน...!?

จากจุดที่พวกเราอยู่ ทางด้านในลึกเข้าไปของโรงเรียน... อาจเป็นแถวๆ สนามโรงเรียน เกิดการหมุน
ของกระแสมขนาดยักษ์ขึ้น กลุ่มก้อนของสายลมที่ม้วนขึ้นนั้น บิดคดเคี้ยวเป็นเกลียวอย่างรุนแรงตั้ง
มังกรคลั่ง และอาละวาดอย่างบ้าคลั่งอยู่ ผมตะลึงงันกับภาพอันเหลือเชื่อตรงหน้า

หมายความว่าไงกัน เกิดอะไร ช่างในเกิดอะไรขึ้นกันแน่!?

ยาเอโนะก็มองสิ่งที่บิดสะบัดไปมาประหนึ่งมีชีวิตด้วยใบหน้าซีดเผือด ถ้าเป็นแบบนี้ อากิฮิเมะคง... ผม
คิดไปถึงตรงนั้น แล้วก็โพล่งขึ้นมา

จริงสิ อากิฮิเมะละ อากิฮิเมะเป็นยังไงบ้างล่ะ!? ยะ อย่างบอกนะว่าถูกพัดเข้าไปในนั้นนะ...!

จินตนาการอันน่าหวาดกลัว ทำให้ผมไม่รู้สึกรังสับผัสต่างๆ ในร่างกายไปแหวหนึ่ง

ต่อจากนั้น หัวใจผมก็เต้นตุบๆ อย่างรุนแรง

ไม่ตกลงเลยนะ ถ้าโดนพัดเข้าไปในอะไรอย่างนั้นล่ะก็ ไม่มีทางปลอดภัยดีแน่ ถ้าแค่บาดเจ็บก็ถือว่า
หรรษา แต่ถ้าแย่กว่านั้นล่ะก็...

โดยที่ยังตะลึงอยู่ ผมเดินอย่างไม่มั่นคงสองสามก้าวไปทางกระแสนคลุ้มคลั่งของสายลมอันน่ากลัว

นั่นต้องเป็นสิ่งที่เกิดจากเวทของฟิกราเล่ไม่ผิดแน่ ต้องมีอะไรเกิดขึ้นระหว่างเก็บหยาดน้ำค้าง ถ้าอย่าง
นั้น อากิฮิเมะ... ตอนนี้อากิฮิเมะอยู่ที่ไหนล่ะ ถ้าเกิดว่า อยู่ในนั้นขึ้นมาล่ะก็ เรา...!

'เราจะเสียอากิฮิเมะไป...?'

ตอนที่ผมแทบจะร้องตะโกนเพราะความเจ็บปวดที่แทบจะฉีกใจให้แยกเป็นสองส่วน อะไรบางอย่างก็
ผ่านมาเข้าหูผม

"เอ... อะไรนะ?"

นี่มัน... เสียง?

...ไม่สิ นี่มันเสียงพูดนี่นา เสียงพูดอันอ่อนแรง รวากับกำลังเจ็บปวดในใจที่หลังน้ำตาว่าให้อยู่ ดังมา
จากที่ที่ไกลออกไป นี่มัน... เสียงของอากิฮิเมะ?

วินาทีถัดมา ผมก็วิ่งกระโจนไปตามรั้วที่ล้อมโรงเรียนไว้

"ทสึ ทสึวานุกิ? รอเดี๋ยว!"

ผมได้ยินเสียงยาเอโนะ แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาสนใจมันแล้ว ผมวิ่งรวดเดียวไปถึงบริเวณที่รั้วเปลี่ยนเป็น

ลวดตาข่าย แล้วคลานลอดรูเล็กๆ ที่จุดหนึ่งของลวดนั้นอย่างช้าคลั่ง มันเป็นทางลัดที่ตอนเก็บหยาดหยาดแรกก็เคยใช้ ไหล่ผมครูดถลอกเป็นรอย แต่ผมไม่มีเวลามาสนใจมันแล้ว

ร่างกายที่ลอดผ่านรูออกมา ถลาไปข้างหน้าด้วยแรงที่มากเกินไป เวลาเดียวกัน ที่ผมเริ่มได้ยินเสียงกระแสมที่พัดค้ำรามขึ้นอย่างรุนแรงทันที

ผมจะไปนิตเพราะตกใจกับเหตุการณ์แวบหนึ่ง แต่ก็เข้าใจทันที บางที พวกยูริคงเตรียมการไว้เพื่อไม่ให้เสียงลอดออกไปนอกขอบเขตที่กำหนดไว้ เพื่อไม่ให้ถูกรบกวนการแข่งขันในกรณีใดๆ ด้วย

เสียงอันรุนแรงราวกับจะกระแทกแก้วหู ดังกึกก้องทั่วบริเวณ แต่ว่า ถ้าไม่ได้ยินเสียงนี้ล่ะก็ อาจจะไม่มีใครรู้ตัวว่าเกิดพายุหมุนขึ้นก็เป็นได้ トラบใดที่ไม่มาเห็นซึ่งๆ หน้า

ผมคิดเรื่องพรรคนั้นด้วยชอกหล่นของความคิด พลังกวาดตามองรอบๆ อย่างรวดเร็ว

พายุหมุนส่งเสียงคำรามอยู่ที่อีกฟากของอาคารเรียน ที่สนามโรงเรียนจริงๆ ด้วย...! ผมวิ่งผ่านทางลัดไปยังสนามโรงเรียน โดยแทบจะล้มลุกคลุกคลาน

ผมผ่านทางลัดแคบๆ เลี้ยวตรงมุมห้องดนตรี แล้วก็เห็นกระแสมหมุนที่เดือดดาลในทันใด

กลุ่มกระแสมปึกหลักอยู่กลางสนามโรงเรียน และกำลังพัดให้ต้นไม้รอบๆ ไหวอย่างรุนแรงอยู่

สิ่งที่ผมมองอยู่ใกล้ๆ นั้น ห่อหุ้มไปด้วยสิ่งที่ดูเหมือนกระแสไฟฟ้าซึ่งถูกปล่อยออกมาเปรี๊ยะๆ จนน่ากลัวกว่าที่ผมคิดไว้ คงเพราะเป็นสิ่งที่เกิดจากเวทมนตร์ เลยดูเหมือนจะสร้างความเสียหายให้รอบข้างน้อยอย่างพิศาคา... แต่ข้างในจะเป็นอย่างไรนั้นผมไม่อาจรู้ได้

ผมกลืนน้ำลายเอื้อม แล้วมองซ้ายมองขวาไปรอบๆ

'อาากิฮิเมะอยู่ที่ไหนนะ...!'

โชคดีที่ผมพบเธอในทันที

ใกล้ๆ ผมไม่ติดกับอาคารเรียน คนร่างเล็กที่ถือคทาอยู่ กำลังยืนด้านแรงดูดกลืนอย่างสุดชีวิตอยู่ที่ด้านนอกของวังวนลม

ไม่ผิดแน่ นั่นคืออาากิฮิเมะ ดีจัง ไม่ได้โดนดูดเข้าไปสินะ...!

ความโล่งใจถาโถมเข้ามาในใจทันที

"สุโมโมะ...!!"

ผมตะโกนด้วยเสียงอันดัง ขณะที่วิ่งไปทางเธอ

"ฮารุ คง ทะ...ทำไมถึง มาที่นี่?"

อาากิฮิเมะซึ่งสังเกตเห็นผม เงยหน้ามองมาด้วยสีหน้าที่เลื่อนลอย

เธอใช้มืออันสั้นเทาจับคทา บนแก้มมีน้ำตาไหลรินเป็นสาย

"ข้างก่อนเถอะ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่?"

อาากิฮิเมะสะอื้นอีก

"ข้างใน ยูริจิง ยูริจิงอยู่... ฮึก"

ว่าไงนะ!? ผมมองกำแพงสายลมที่ขวางกันอยู่เบื้องหน้าอย่างตกตะลึง ยูริอยู่ข้างในนี่จริงหรือ?

"ตะ ต้องหยุดพายุให้ได้ แต่ จะ ฉันทำไม่ได้นะ คาถา ร่ายไม่ได้นะ...! ทำไงดี ทำยังไงดี...!"

ดูท่าอาากิฮิเมะจะหัวนวดกอย่างสุดๆ แล้ว ตัวเธอสั่นกึกๆ หน้าของเธอรื้นเประไปด้วยน้ำตาที่ไหลอย่างไม่มีสิ้นสุด

สภาพแบบนี้ จะเวทไหนก็ไม่มีทางร่ายออกมาได้ดีแน่ๆ

วินาทีนั้น แควินาที่เดียว ที่ผมเกิดลั้งเลขึ้นมา

ผมต้องปิดตัวตนที่แท้จริงของตัวเองไว้ อาจารย์คิซารากิเคยพูดไว้แบบนั้น บอกว่าถ้าไม่ทำเช่นนั้น จะเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น

อา แต่ แต่ว่า...!

"...สุโมโมะ สงบใจไว้"

ผมอดทนต่อความเจ็บปวดจากทรายที่พัดกระทบตัวอย่างรุนแรงโดยไม่หยุดยั้ง พลังโอบกอดไหลของอาากิฮิเมะเข้ามา และเปิดเรซิปที่หีนับไว้ด้วยมืออีกข้างหนึ่ง

"ไม่ต้องห่วง ถ้าสงบใจไว้ต้องทำได้แน่ อย่างสุโมโมะนะ"

"ฮาร์ คง"

ดวงตาที่แดงกำหันมาทางผม ผมก้มมองใบหน้าซึ่งมีเส้นผมที่พันกันยุ่งพิดติดอยู่ แล้วก็ป็นรอยยิ้มเพื่อทำให้อากิฮิเมะอุ่นใจ

"จะหยุดเวลาสินะ? งั้นก็นานี่ละ ทิม โฟลนา เมย์ ใจละ"

"ทิม โฟลนา..."

"ใช่ ทิม โฟลนา เมย์ ใจเย็นๆ ไว้ แล้วก็ค่อยๆ ร่าย ต้องสำเร็จแน่นอน ...อย่างสุโมโมะนะ ทำได้อยู่แล้ว"

ขณะที่ผมพยายามพูดอย่างสุดชีวิต ความสั่นจากกายที่อยู่ในอ้อมแขนก็ค่อยๆ หายไปที่ละน้อย ผมยังคงโอบกอดไหลนั้นไว้แน่นต่อไป

"...อัม"

ในที่สุด อาากิฮิเมะก็พยักหน้า

"ฉัน... จะลองร่ายอีกครั้งหนึ่งดู"

โดยที่น้ำตาซึ่งไหลอาบแก้มยังคงอยู่เช่นนั้น อาากิฮิเมะค่อยๆ เอาคทาที่ดิ่งเข้าแนบตัวไว้ออกไป

มือซึ่งชี้ไปทางพายุหมุนนั้น มีผมใช้แขนอ้อมผ่านหลังไปช่วยหนุนอยู่

อาากิฮิเมะมองภยันตรายเบื้องหน้า คราวนี้เป็นการมองด้วยดวงตาที่เปี่ยมไปด้วยการตัดสินใจ และเธอก็ร้องเสียงดัง

"ทิม โฟลนา เมย์...!"

ทันทีที่พุดจบ เสียงคำรามของสายลมอันกราดเกรี้ยวก็หยุดนิ่งดังโกหก

เม็ดทรายที่วนเป็นน้ำวนเล็กๆ หยุดอยู่กลางอากาศ วังวนสายลมที่ไม่เคยหยุดนิ่งแม้สักวินาที กลับนิ่งสนิทในรูปของเกลียวคลื่นเอียงๆ

"ทำได้แล้ว...!"

อาากิฮิเมะส่งเสียงดีใจเป็นลั่นพ่น ผมงก็พ่นลมหายใจที่หยุดไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ออกมา

"ทำได้แล้วละ ฮารุคุง"

"อืม สุโมโมะ ใช้เวลานี้ช่วยยูริออกมากันเถอะ"

"อะ...อืม"

ถึงจะลองเข้าไปใกล้ๆ อย่างกล้าๆ กลัวๆ ดู สายลมก็ยังคงหยุดนิ่งราวกับถูกแช่แข็ง

ผมปิดทรายเม็ดละเอียดจำนวนมหาศาลลงขณะที่เดินเข้าไปข้างใน ยูริล้มอย่างโรยแรงอยู่ตรงกลางพายัพอดี พร้อมกับแมวดำที่เป็นคู่หู

ผมรีบอุ้มเธอขึ้น แล้วพาไปข้างนอกพายุ ผมไม่มีทางยอมให้เธอโดนพายุพัดดูดเข้าไปอีกครั้งเมื่อเวทหมดฤทธิ์ลง จึงพาออกห่างมันอย่างรอบคอบ และค่อยๆ วางตัวเธอลงที่ใกล้ๆ อาคารเรียน

ผมย่อตัวลงข้างตัวเธอและสำรวจสภาพร่างกายอย่างรวดเร็ว ...ดีจัง ถึงจะมีแผลถลอกเพียบก็เถอะ แต่ดูท่าจะไม่มียาบาดแผลสาหัสอะไร

ตอนที่ผมถอนหายใจโล่ง เสียงรอบๆ ก็กลับมา สายลมแรงพัดครืนเพียงแวบเดียว แล้วเม็ดทรายและใบไม้ที่ถูกพัดออกจากต้นก็ร่วงลงสู่พื้นดินเป็นแถบๆ เพราะยูริออกมาจากกลางพายุละมั้ง? ดูเหมือนพายุหนุนก็สงบลงแล้วด้วย

"...สุโมโมะ! ทสึวานุกิ!"

พอผมหันไปตามเสียงดัง ก็เห็นยาเอโนะที่ดูท่าจะตามมาทีหลังกำลังวิ่งมาหาอยู่

"ไม่เป็นไรนะ? เกิดอะไรขึ้นเหรอ เมื่อกี้ ฉันเห็นอะไรที่เหมือนพายุหนุนด้วยนะ...?"

อาากิฮิเมะตอบยาเอโนะซึ่งมองผมกับอาากิฮิเมะ และยูริด้วยสายตากังวล

"เวทเกิดควบคุมไม่ได้ขึ้นมานะ... แต่ว่า ฮารุคุงมาช่วยฉันละ"

"ทสึวานุกินะเหรอ?"

ยาเอโนะมีสีหน้าแคลงใจขึ้นมาแวบหนึ่ง แต่เพราะคิดว่านี่ไม่ใช่เวลาสนใจเรื่องนั้นละมั้ง เธอจึงย่อตัวลงบนยูริซึ่งนอนอยู่

"หมดสติอยู่นะ ปล่อยให้นอนไว้แบบนี้ไม่ได้หรอกนะ"

"อะ อืม ทำไงดีละ นาโกะจัง"

"คิดว่าอาจารย์คิดารางิน่าจะอยู่ พาไปหากันเถอะ"

"อะ... นะ นันสินะ"

"จัน เดี่ยวเราอ้อมไปเอง"

เวลานี้ผู้ชายอย่างผมควรทำอย่างนั้นมากกว่า ผมสอดแขนเข้าใต้แผ่นหลังของยูริ และกำลังจะอุ้มขึ้นให้แขนพาดบ่า แต่ทว่า

"นันสินะ... เดี่ยว รอก่อน ทสึวานุกิ" ยาเอโนะหยุดการกระทำของผม

"มีอะไร?"

"เด็กคนนี้จะพาไปเอง ทสึวานุกิอยู่กับสุโมโมะที่นี่แหละ"

ทำไมล่ะ? ไปด้วยกันทุกคนก็ได้แท้ๆ... ผมคิดเช่นนั้นขึ้นมา แต่เมื่อมองปลายสายตาของยาเอโนะ ก็เข้าใจทันที

อาากิฮิเมะซึ่งกอดคอทาอยู่ ยืนด้วยท่าทางที่แทบจะล้มลงมาเดี๋ยวนี้แล้ว หน้าเธอซีดเผือด ขาบางๆ สั่นอย่างแรงจนเห็นได้ด้วยตา แบบนี้ไม่มีทางเดินไปถึงห้องพักอาจารย์ได้แน่ๆ

"ไม่ต้องห่วง เห็นอย่างนี้แต่ฉันแรงดีพอควรเลยล่ะ"

ยาเอโนะยืนยัน ผมจึงพยักหน้าในที่สุด

"...เข้าใจแล้ว ฝากด้วยนะ ยาเอโนะ"

"ไวใจได้เลย"

ว่าแล้ว ยาเอโนะก็แบกยูริขึ้นหลัง แล้วเดินไปทางอาคารเรียน

ผมที่เหลืออยู่ก็ยืนขึ้น แล้วค่อยๆ เดินเข้าไปหาอาากิฮิเมะที่ยืนนิ่งอยู่

อาากิฮิเมะก้มหน้าเล็กน้อยอยู่ คงเพราะพอช่วยยูริออกมาแล้ว ความน่ากลัวของพายุหมุนถึงค่อยหวนขึ้นมาละมั้ง ร่างกายเธอจึงได้สั่นเป็นเจ้าเข้า

"...สุโมโมะ"

ผมกุมมือที่จับคอทาอยู่อย่างเบามือ แล้วกอดร่างกายเล็กๆ เข้ามา

"ไม่เป็นไรแล้วละ ...พยายามดีแล้วละ สุโมโมะ"

อาากิฮิเมะล้มกลามายังอกผม ร่างอันบอบบางแข็งแกร่งอย่างน่าสงสาร แต่ว่า ขณะที่ผมลูบแผ่นหลังของเธอซ้ำๆ ความเกร็งนั้นก็ค่อยๆ สลายไปที่ละน้อย

...ไม่นาน ริมฝีปากอ้อมเิบก็เปิดขึ้นอย่างสันเทา

"กละ กลัวจังเลย... ฮารุคุง"

"อืม"

"อยู่ๆ พายุก็ขึ้นมา อยาหยุดเวลาแท้ๆ ตะ แต่ฉันนึกคาถา... ไม่ออกเลย"

"อืม"

"ไม่รู้เลยว่า... จะทำได้มัย ฉันกลัวสุดๆ เลย"

"ไม่เป็นไรหรอก เราอยู่แล้วละว่าอย่างสุโมโมะะต้องทำได้"

ผมพูดอย่างสงบแต่หนักแน่นเพื่อไม่ให้เธอกลัว

"เพราะสุโมโมะะนะ ไม่ใช่คนอ่อนแออย่างนั้นซักหน่อยนี่นา"

ร่างกายของอาากิฮิเมะสั่นอีก ใบหน้าที่ซุกในอกเงยขึ้น แล้วมองผมอย่างพิลึก

"คำพูดนั้น ...เหมือนเคยได้ยินมาก่อนเลย"

อีก ใจผมส่งเสียงขึ้น

"ฮารุคุง ทำไมถึงมาที่นี่เธอ? แล้วหนังสือนั่นอีก... ทำไมถึงมีหนังสือเวทมนตร์ของยูกิจังอยู่เธอ?"

"สุโม โมะะ"

"หรือว่า"

ดวงตาที่ชุ่มด้วยน้ำตา จ้องมองผมนิ่ง

"ฮารุคุงคือ... ยูกิจังจันเธอ?"

วินาทีนั้น ผมรู้สึกว้าวพลังบางอย่างที่ไม่รู้จักกำลังสวดลมหายใจอยู่ในตัวผม

---อา ว่าแล้วเชียว

"จันหรรอกเธอ? ฮารุคุงคือ... แกะน้อยยูกิจัง...?"

ผมพูดด้วยเสียงที่แหบแห้ง โดยยังคงโครงสร้างของอาากิฮิเมะไว้

"ขอโทษนะ สุโมโมะะ ...เรา โกหกมาตลอดเลย"

วินาทีหลังจากนั้น ใบหน้าของอาากิฮิเมะก็ส่องประกายด้วยความยินดี

"ว่าแล้วเชียว ยูกิจังเองสินะ...! ไม่เป็นไรหรอก ฮารุคุงไม่ได้โกหกซักครั้งหรอก"

อะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นกลางตัวผม เริ่มแผ่ขยายไปยังแขนและขาพร้อมกันกับความรู้สึกคล้ายเหน็บชา ตอนแรกอย่างค่อยเป็นค่อยไป และก็เร็วขึ้นเรื่อยๆ

"ฮารุคุงอยู่ข้างตัวฉันตลอด ช่วยฉันตลอดเลย เมื่อกี้ก็เหมือนกัน...!"

เธอให้อภัยผมจันเธอ...?

ความดีใจกับความเจ็บปวดพลุ่งพล่านขึ้นมาพร้อมกัน ผมใส่แรงลงในแผ่นอกที่เริ่มหนักอึ้ง ดึงตัวอาากิฮิเมะเข้ามา ให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น

"คือว่านะ ฮารุคุง ...ฉันอยากให้เรียกฉันด้วยชื่อบนนั้นนะ ทั้งตอนเป็นฮารุคุงก็เหมือนกัน ...เรียกว่า สุโมโมะ นะ"

เสียงที่ฟังดูเขินอายซึ่งได้ยินมาจากอก ช่างน่าทะนุถนอมเหลือเกิน

---ใช่ ทั้งที่น่านะถนอมขนาดนี้แท้ๆ

"อืม จากนั้นไป เราจะเรียกอย่างนั้นนะ แต่..."

แต่ผมไม่สามารถ...

"...ขอโทษ"

"เอ๋?"

"ถ้าเรื่องที่ยุ่งกิจังคือเรา แดกขึ้นมา ะ เราจะ..."

กำลังที่มือเท้าผมหายไป ร่างกายล้มเอนทรุดลง

ในสายตาที่แคบลง ผมเห็นตาของอาากิฮิเมะเบิกกว้าง ...และก็เห็นแสงจ้าพรุ้งพรูออกมาจากร่างกายของตัวเองด้วย

"อะ อะไรกันนะ? ฮารุคุง...!?"

ความรู้สึกที่แขนขาหายไปอย่างสมบูรณ์ สติหลุดลอยไปไกลห่างอย่างรวดเร็ว

---ทั้งที่ไม่อยากทำให้ต้องเศร้าอีกแล้วแท้ๆ

"ฮารุคุง...!!"

'ขอโทษนะ สุโมโมะ'

เสียงคล้ายเสียงกรีดร้องของอาากิฮิเมะเป็นครั้งสุดท้าย ...และผมก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>